

علامه محمد تقی جعفری



محمدتقی جعفری (مرداد ۱۳۰۴ - ۲۵ آبان ۱۳۷۷ ه.خ) (۱۳۴۳ - ۱۴۱۹ ه. ق)،
از جمله فیلسوفان مسلمان و مولوی‌شناسان معاصر ایرانی می‌باشد.

زندگی‌نامه

محمدتقی جعفری در مرداد ماه سال ۱۳۰۴ در محله جمشید آباد شهر تبریز که بعدها نام این محله به نام وی تغییر نام یافت، متولد گردید. نام پدر وی کریم بود. وی درس نخوانده بود، ولی حافظه‌ای بسیار قوی داشت و غالب سخنان پندآموز را به طرزی شیوا بیان می‌کرد. شغل پدر وی نانوائی بود و به کار و تلاش علاقه‌ای وافر داشت. مادرش درس‌های دبستان را در خانه به وی آموخت.

تحصیلات اولیه

محمد تقی نزد مادر مقداری مقدمات دروس و قرآن را آموخت. آنگاه در مدرسهٔ اعتماد تبریز پایه چهارم و پنجم را با رتبه بالا گذراند. سپس به همراه برادرش مقارن سال‌های پایانی جنگ جهانی دوم به مدرسهٔ طالبیه تبریز رفته و تحصیلات علوم دینی را نزد استادان آنجا پی گرفت. تأمین هزینهٔ زندگی، او را ناگزیر ساخته بود تا صبح‌ها به تحصیل پرداخته، و بعد از ظهرها را کار کند.

تحصیلات عالی

در سال ۱۳۱۹ ه.ش در ۱۵ سالگی، زادگاه خویش را به قصد اقامت در تهران ترک نمود، و در مدرسه مروی نزد اساتید تحصیل متن رسائل و مکاسب را پی گرفت. پس از سه سال، در سال ۱۳۲۲ ه.ش به شهر قم مهاجرت نمود، و ضمن تحصیل در مدرسه دارالشفای قم ملبس به لباس روحانیت گردید و دروس خارج را در آنجا آغاز کرد.

وی سپس برای ادامه تحصیلات، راهی نجف شد. وی بیست و سه ساله بود که به درجهٔ اجتهاد نایل گردید. وی در سال ۱۳۳۶ یا ۱۳۳۷ ه.ش پس از یازده سال اقامت در نجف، به ایران بازگشت.

استادان

از استادان محمدتقی جعفری می‌توان از میرزا حسن موسوی بجنوردی، شیخ کاظم شیرازی، سید عبدالهادی شیرازی، آیت‌الله سید ابوالقاسم خویی، شیخ مرتضی طالقانی، میرزا حسن یزدی، سید محمود شاهرودی، سید جمال الدین گلپایگانی، سید محمد هادی میلانی، آیت‌الله شهیدی (صاحب حاشیه بر مکاسب) و سید محسن حکیم نام برد.